

המבקשים:

1. **אסתר צגיי גרסגהר** (אזרחית אריתריאה, רישיון ישיבה מספר 4628/132715)
2. **צגה קיברום מהרטב** (אזרחית אריתריאה, רישיון ישיבה מספר 4628/103653)
3. **סלומון קאסה** (אזרח אריתריאה, רישיון ישיבה מספר 4628/105767)
4. **סמסון מספן** (אזרח אריתריאה, רישיון ישיבה מספר 08C10634)
5. **אברהים יוסף מוחמד אחמד** (אזרח סודן, רישיון ישיבה מספר 4628/83297)
6. **יוהאנס פרסניי** (אזרח אריתריאה, רישיון ישיבה מספר 4628/1084332)
7. **יאקוב ג'מאל** (אזרח סודן, רישיון ישיבה מספר 4628/79122)
8. **קו לעובד**
9. **א.ס.ף – ארגון סיוע לפליטים**
10. **המוקד לפליטים ולמהגרים**
11. **האגודה לזכויות האזרח בישראל**
12. **ARDC – מרכז לקידום פליטים אפריקאים**
13. **רופאים לזכויות אדם – ישראל**
כולם ע"י עו"ד ענת בן-דור ו/או אלעד כהנא
מהתכנית לזכויות פליטים
וכן ע"י עו"ד מיכל תגיר
מקו לעובד
שכתובתם להמצאת כתבי בי-דין הינה:
התכנית לזכויות פליטים, הפקולטה למשפטים, אוניברסיטת תל-אביב
טל': 03-6408107, פקס: 03-6407422; דוא"ל: aeladc@gmail.com

-נגד-

המשיבים:

1. **הכנסת**
ע"י הייעוץ המשפטי
הכנסת, ירושלים
2. **שר הפנים**
3. **שר האוצר**
4. **שר הרווחה והשירותים החברתיים**
ע"י פרקליטות המדינה
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
5. **בנק מזרחי טפחות**
מגדלי אביב שער העיר, ז'בוטינסקי 7, רמת גן

בקשה למתן צו ביניים ולקביעת דיון דחוף בעתירה

בית המשפט הנכבד מתבקש להורות על מתן צו ביניים שיעכב את מועד תחילתה של חובת הפרשת 20% משכרם של "מסתננים" לקרן ייעודית, כפי שנקבעה בסעיף 1א1 לחוק עובדים זרים, תשנ"א-1991, שנחקק במסגרת סעיף 4 לחוק למניעת הסתננות ולהבטחת יציאתם של מסתננים מישראל (תיקוני חקיקה והוראות שעה), תשע"ד-2014.

לפי סעיף 9 לתיקוני החקיקה האמורים, מועד התחילה של סעיף 4 (ובכללו סעיף 1א1 לחוק עובדים זרים) הוא 1.5.2017.

בנוסף, בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה.

הבקשה נתמכת בתצהירי המבקשים אשר צורפו לעתירה.

מבוא

1. עניינה של העתירה הוא בפגיעה בזכויות האדם של המבקשים ושל מבקשי מקלט רבים אחרים. התיקון לחוק התקבל בשנת 2014 אך תחילתו הושהתה; ביום 3.1.2017 נקבעה תחילתו ליום 1.5.2017. התיקון הקים קרן פיקדון שאליה יהיו חייבים "מסתננים" להפריש סכומי כסף החל מהמועד האמור. חלק מהכסף אמור להגיע מכיסו של המעסיק (בגובה 16% מהשכר), אולם רוב הכסף אמור להגיע מכיסו של העובד ה"מסתנן": בסעיף 1א1 לחוק עובדים זרים, תשנ"א-1991, שנחקק במסגרת תיקוני החקיקה, נקבע הסדר לפיו ינוכה סך של 20% משכרו החודשי של כל "מסתנן" לקרן ייעודית. הכספים אשר ייצברו בקרן יימסרו למבקש המקלט רק אם וכאשר יעזוב את ישראל.
2. התיקון כולל מספר הסדרים הפוגעים בזכויות אדם, ועל כך נכתב בהרחבה בעתירה. עניינה של בקשה זו הוא הניכוי חסר התקדים משכר העובד, אשר יותיר את המבקשים (ומבקשי מקלט אחרים) עם שכר עבודה נמוך באופן ניכר משכר המינימום ויפגע באופן משמעותי ביכולתם להתקיים, וזאת לפרק זמן שסופו אינו ידוע.
3. מטרתו המוצהרת של התיקון, כפי שהובעה מספר פעמים על ידי הדרגים הפוליטיים והמקצועיים במהלך הליכי החקיקה, היא "עידוד יציאתם מישראל" של מי שאינם ברי-הרחקה. המבקשים הם מבקשי מקלט נושאי רישיונות ישיבה אשר שוהים בישראל כדין. כולם זכאים להגנה בינלאומית מפני גירושם. חלקם ממתנינים שנים ארוכות להכרעה בבקשותיהם למקלט, אולם זו מבוששת לבוא עקב התנהלות המשיב 2, התנהלות אשר זכתה לביקורת נוקבת בבית משפט נכבד זה.
4. האוכלוסיה עליה נמנים המבקשים היא אחת האוכלוסיות החלשות ביותר במדינת ישראל, אשר נעדרת כל כוח פוליטי, כלכלי וחברתי. אוכלוסיה אשר סבלה מרדיפה בעברה, מתמודדת עם הישרדות יומיומית בתחתית הסולם החברתי בהווה ועתידה לוט בערפל. מבקשי ומבקשות מקלט חיים בישראל ללא מעמד מסודר, ללא היתרי עבודה וללא נגישות לשירותי בריאות ורווחה חיוניים, לסעד משפטי או לדיוור. בין המבקשים ישנם הורים יחידנים לילדים קטנים, חולים או "סתם" עובדים קשי יום. בהיעדר רשת תמיכה סוציאלית מינימאלית, תוצאתו של ניכוי כה עצום משכרם הנמוך ממילא, היא לא פחות מאשר רעב, דרות רחוב וקטסטרופה הומניטארית.
5. בעתירה ובבקשה זו מתבקש בית המשפט הנכבד להגן על זכויותיה המינימאליות של אוכלוסיה שמזה שנים מהווה שעיר לעזאזל וקורבן לכוחו השרירותי של הרוב. לאורך השנים, פוליטיקאים ואנשי ציבור התייחסו למבקשי המקלט כאל "סרטן", האשימו אותם בכל פגעי החברה, והשתמשו בהם ככסות לאוזלת ידם בטיפול באוכלוסייה האזרחית החלשה של החברה הישראלית. מזה שנים שהמשיבים משתמשים בכוחם הפוליטי כדי להעביר בהליכי בזק דורסניים חוקים שפוגעים בזכויותיהם הבסיסיות של מבקשי מקלט, ושנמצאים לבסוף כבלתי חוקתיים (בג"ץ 7146/12 נג'ט סרג' אדם נ' הכנסת (ניתן ביום 16.9.2013; להלן:

עניין אדם), בג"ץ 8425/13 איתן – המרכז למדיניות הגירה ישראלית ואח' נ' ממשלת ישראל (ניתן ביום 22.9.2014; להלן: עניין איתן), בג"ץ 8665/14 דסטה נ' הכנסת ניתן ביום 11.8.2015; להלן: עניין דסטה).

6. גם תיקון זה התקבל בהליך בזק קצרצר ודורסני, חרף הערות הייעוץ המשפטי לכנסת. ההסדר הנדון נכרך בשוליו של תיקון מס' 5 לחוק ההסתננות, שעסק ברובו במעצר מנדטורי ובמתקן "חולות" בעקבות בג"ץ איתן, ושנפסל בחלקו לימים במסגרת בג"ץ דסטה. הליך החקיקה הקצר והחפוז, שאורכו לא עלה על שבוע, התמקד ברובו בעניינים אלה, כשלהסדר מושא העתירה הוקצה דיון אחד בלבד בסוף שבוע הדיונים, אשר לקראתו הביע הייעוץ המשפטי לכנסת את עמדתו לפיה התיקון מעורר קשיים חוקתיים ממשיים, ויש לפצלו מההצעה על מנת לאפשר לייעוץ המשפטי ללמוד אותו ולייעץ בנוגע אליו לעומק.

7. בהילות התיקון נבעה מסיבה אחת ויחידה, עליה חזרו פוליטיקאים ואנשי מקצוע – הרצון להוציא כמה שיותר מבקשי מקלט מישראל על ידי "עידודם" ו"תמרוצם" לעשות זאת. מטרה זו היא שעומדת בבסיס ההסדר, וכבר נפסק אודותיה כי היא תכלית בלתי ראויה לפגיעה בזכויות אדם. חרף הבהילות שליוותה את הליך החקיקה, התיקון הותלה בפרסום צו מטעם המשיב 3, שלא הוצא מעולם, וכך היה התיקון לאות מתה במשך כשנתיים. בינואר 2017 הוחלט להפעיל את המנגנון הרדום וב-1 במאי 2017, יום חגם של הפועלים, תחל חובת הפיקדון.

8. בבקשה זו מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה וכן ליתן צו המעכב את חובת הניכוי משכר העובד, ואותה בלבד, למשך הדיון בעתירה. כאמור, חובה זו עוכבה ממילא במשך יותר משנתיים. הפגיעה בזכויות המבקשים, ככל שתחל חובת הפיקדון בטרם ההכרעה בעתירה, תהיה קטסטרופאלית ותדרדר את אחת האוכלוסיות החלשות ביותר בחברה לרעב, לעוני ולדרות רחוב. היא תפגע בקטינים, בחולים, בקורבנות עינויים ועוד. מדובר בעיכוב רכיב אחד בלבד מבין רכיבי התיקון, ושממילא מטרתו היא פסולה. ככל שיש להסדר תכליות ראויות העוסקות בעתיד – הבטחת יציאת המבקשים בעתיד ככל שייקבע שעליהם לעשות כן, או הבטחת רווחתם במצב עתיד זה – הרי שמדובר בעניין תיאורטי ועתידי, ולא ייגרם לו כל נזק ממתן צו הביניים; וממילא תכליות אלו מקודמות על ידי רכיב אחר של התיקון בדבר חובת הפרשה מצד המעסיק בשווי 16% משכר העובד – הוראה שלא מתבקש בנוגע אליה צו ביניים.

רקע עובדתי

א. ההסדר מושא הבקשה

9. ההסדר מושא הבקשה התקבל ביום 8.12.2014 במסגרת תיקוני חקיקה (חוק למניעת הסתננות ולהבטחת יציאתם של מסתננים מישראל (תיקוני חקיקה והוראות שעה), תשע"ד-2014) שברובם עסקו במשמורת ובמתקן "חולות". סעיף 4 לתיקונים תיקן את חוק עובדים זרים, תשנ"א-1991, וסעיף 9 לתיקונים קבע שתחילת סעיף 4 האמור תהיה בחלוף שישה חודשים מיום פרסום צו על ידי המשיב 3. צו זה לא פורסם וסעיף 4 לא נכנס לתוקף מעולם. ביום 3.1.2017 התקבל תיקון לסעיף 9 האמור, שקבע שסעיף 4 לתיקוני החקיקה ייכנס לתוקף בראשון לחודש שבחלוף 90 ימים מפרסום החוק – דהיינו, 1.5.2017.

10. סעיף 4 לתיקוני החקיקה תיקן מספר סעיפים בחוק עובדים זרים, שעיקרם הקמת קרן פיקדון ייעודית לכספי "מסתננים". לבו של התיקון נקבע בסעיף 1א1 לחוק עובדים זרים, המחייב מעסיקי "מסתננים"

להפריש לקרן 20% ממשכורת העובד (ברוטו), וסכום נוסף מכיסו של המעסיק בגובה 16% ממשכורת העובד (סה"כ 36%). כלשון הסעיף:

"...מעסיק של עובד זר שהוא מסתגן יפקיד בעדו פיקדון בסכום השווה ל-36% משכר עבודתו של המסתגן בעד החודש שבעדו משולם הפיקדון (בפרק זה – פיקדון לגבי מסתגן); חלק הפיקדון השווה ל-16% משכר עבודתו כאמור ישולם בידי המעסיק (בפרק זה – חלק המעסיק) וחלק הפיקדון השווה ל-20% משכר עבודתו ינוכה בידי המעסיק משכר עבודתו של המסתגן בעד אותו חודש (בפרק זה – חלק העובד)..."

מדובר בהסדר שאין לו אח ורע בשוק העבודה הישראלי, אף לא ביחס לזרים אחרים: הצעת החוק בנושא כללה במקור הוראות לגבי הקמת פיקדון למהגרי עבודה ברישיון, אשר גם הן לא קבעו חובת הפרשה משכר העובד אלא עסקו אך בחובות המעסיק. עקב הערות הייעוץ המשפטי לכנסת, לפיהן מדובר בהסדר מורכב שלא ניתן לדון בו בכפיפה אחת עם תיקון חוק ההסתגנות בסד זמנים קצר, רכיב זה נשמט מההצעה. עמדת הייעוץ המשפטי, לפיה ראוי לפצל מההצעה גם את ההסדר מושא עתירה זו, לא התקבלה.

11. ההפקדה חסרת התקדים בגובהה לקרן הפיקדון אינה נושאת כל ערך ביטוחי. עובד ישראלי מפריש לקרן פנסיה שיעור של 6% משכרו, והפרשה זו נושאת ערך ביטוחי של ממש: בהתרחש אירוע מזכה שהוגדר בחוק – זקנה, אובדן כושר עבודה או מוות – יקבל העובד הישראלי קצבה מקרן הפנסיה שלו. מבקש מקלט שיאבד כושר עבודתו לא יהיה זכאי לקצבה, אלא יהיה זכאי רק – וככל שייצא מישראל – להון שנצבר בקרן.

12. רכיב העובד יחושב לפי משכורת העובד ברוטו, והוא ינוכה לקרן לאחר תשלום מס מלא בגין המשכורת. ניטול מקרה בו מבקש מקלט פלוני משתכר שכר מינימום בגובה 5,000 ש"ח (ברוטו) בחודש. מסכום זה ינוכה מס הכנסה בגובה 10% משכר הבסיס (500 ש"ח). בנוסף, ינוכו 20% מהשכר לקרן הפיקדון מתוקף סעיף 1א1 לחוק עובדים זרים (דהיינו, 1,000 ש"ח). קרי, הסכום אשר יישאר בידי של העובד הינו 3,500 ש"ח בלבד.

13. ההפרשה אינה וולנטרית. זהות הגורם המפעיל את הקרן (המשיב 5, שזכה במכרז) אינה ניתנת לבחירה. דיווח על מצב הכסף יתקבל רק עקב פניה יזומה של העובד. העובד אינו יכול למשוך את הכסף, לעשות בו שימוש או להעבירו, והלכה למעשה הכסף מופקע ממנו לחלוטין. הוא יימסר לעובד רק בהינתן אירוע אחד ויחיד – אם העובד יעזוב את ישראל.

14. יצוין, שבעוד שרכיב העובד יוחזר לו בעת היציאה מישראל במלואו, חלק הארי של רכיב המעסיק יינתן לו רק בכפוף לניכויים רבים – מס בגובה 15% (לעומת 0% מס על הפרשות מעסיק לעובדים ישראלים, בהתרחש אירוע מזכה), הוצאות הרחקה, וקנסות שינוכו אוטומטית מהרכיב, אם העובד יאחר לצאת את ישראל במועד שנקבע לו. כאמור, בבקשה זו מתמקדים המבקשים ברכיב העובד בלבד, בשים לב לכך שהפגיעה ביחס לרכיב המעסיק היא עתידית ותיאורטית בשלב זה.

ב. המבקשים

15. המבקשים, גברים ונשים אזרחי אריתריאה וסודן, הם מבקשי מקלט אשר שוהים בישראל כדין, כאשר רישיונות הישיבה שלהם מחודשים אחת לכמה חודשים בידי המשיב 2. זאת, בהתאם למדיניות "אי

ההרחקה" של המשיב ומכוח בקשותיהם הפרטניות למקלט, אשר אינן מוכרעות בידי המשיב. על אופן הטיפול בבקשות אלו ציין כבוד השופט מלצר שמדובר ב"אוזלת יד מדהימה, אם לא רשלנות מכוונת" (סעיף 12 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר בבג"ץ דסטה).

16. כל אחד ואחת מהם, בדומה לרבים מאוכלוסיית מבקשי המקלט, עברו חיים רצופי תלאות. כמו שנקבע ע"י כבוד השופט ארבל בבג"ץ אדם :

"מרבית המסתננים מגיעים מארצות אשר תנאי החיים שם קשים ביותר, פעמים רבות נשקפת סכנת חיים לתושביהם, ומצב זכויות האדם שם בכי רע. חלקם עבר חוויות קשות ביותר, כגון חטיפה, עינויים, אונס וכו' לפני הגיעם לישראל" (סעיף 112 לפסק דינה).

קשיהם האינדיבידואליים שונים זה מזה וכוללים, בין היתר, התמודדות עם מצב נפשי קשה, מצב בריאותי ירוד, הורות יחידנית וחשיפה לאלימות. המשותף למבקשים, לצד היותם זכאים להגנות בינלאומיות, הוא העובדה שבישראל אף אחד מהם לא זכאי לביטוח בריאות ממלכתי או לביטוח לאומי, לקבלת שירותי רווחה או לסיוע משפטי.

17. על מצבה הירוד ממילא של אוכלוסיית מבקשי המקלט, ניתן ללמוד מדו"ח מבקר המדינה 64 משנת 2014, "זרים שאינם בני הרחקה מישראל". כך למשל, נכתב בעמ' 67 לדו"ח :

"דוח זה מעורר במקרים שונים ספק אם פעולות הממשלה בכל הנוגע להבטחת מינימום של אמצעים חומריים שיאפשרו לנזקקים ולחלשים מבין הזרים להתקיים בחברה, עולות בקנה אחד עם הוראות חוק יסוד : כבוד האדם וחירותו, כפי שפורש בפסיקת בית המשפט העליון, ועם הדין הבין-לאומי. ספק זה מתעורר בעיקר בנוגע למספר תחומים : הגישה המצומצמת שניתנה לקבוצות חולים מסוימות לשירותי בריאות ; השלכות יישומה של מדיניות משרד הרווחה בקשר לקבוצות מסוימות של זרים נזקקים ; ויכולתם של החלשים והנזקקים מבין הזרים להיות מוגנים מרעב ולהתקיים קיום בסיסי בכבוד".

ובעמוד 102 לדו"ח :

"הבטחת תנאי מחיה בסיסיים של זרים שאינם ברי הרחקה השוהים בארץ מותנית, על פי רוב, ביכולתם לעבוד ולהתפרנס משכר עבודתם. תלותם ביכולת לעבוד ולהתפרנס מתעצמת לנוכח זכאותם המצומצמת לשירותים סוציאליים".

וכן, בעמוד 118 לדו"ח :

"עולה חשש ממשי כי המענה הניתן לקבוצות חלשות ופגיעות אלו כתוצאה מיישום המדיניות האמורה אינו עומד בהוראות חוק יסוד : כבוד האדם וחירותו, אינו מבטיח שמירה מפגיעה בגופו או בכבודו של הנמנה עם קבוצות אלו, ואינו שומר על זכותו לביטחון סוציאלי בסיסי. כמו כן קיים חשש כי המענה הניתן לקבוצות האלה אינו עומד גם בהוראות האמנה בדבר זכויות חברתיות...."

העתק העמודים הרלוונטיים מדו"ח המבקר מצורפים ומסומנים א.

ניתן למצוא את הדו"ח המלא בקישור :

http://www.mevaker.gov.il/he/Reports/Report_248/af07752c-7845-4f1d-ae97-23c45c702624/102-ver-5.pdf

18. מבקשי המקלט בישראל נאלצים לחפש אחר מקור פרנסה כאשר הם בעמדת נחיתות של ממש בשל מצבם החברתי-כלכלי, קשיי השפה ורתיעתם של מעסיקים מהעסקתם. כולם נאלצים לעבוד בשולי החוק בחסות

"מדיניות אי-אכיפה" (בג"ץ 6312/10 קו לעובד נגד הממשלה, ניתן ביום 16.1.2011) בשוק עבודה פוגעני. על הערפל הנורמטיבי השורר בעניין העסקתם בישראל, עמדה כבוד השופטת חיות בבג"ץ אדם:

"לא קיים הסדר ברור, בחוק או למצער בנוהל, בשאלה האקוטית הנוגעת לזכותם של עשרות אלפי המסתננים לעבוד בישראל. הפתרון שמצאה המדינה לכך – אותו פירטה בתגובתה לעתירה שהוגשה בנושא זה – הוא שלא להעניק להם אישורי עבודה אך גם לא לנקוט פעולות אכיפה הנוגעות לאיסור העסקת מסתננים".

19. על השלכותיו הקשות של הערפל הנורמטיבי סביב העסקתם של מבקשי מקלט, עמד מבקר המדינה בדו"ח האמור (ראו נספח א' לבקשה). בעמוד 101 לדו"ח נכתב כי:

"הזרים מחפשים תעסוקה כאשר הם בעמדת נחיתות של ממש בשל מצבם החברתי-כלכלי, קשיי השפה ורתיעתם של מעסיקים מהעסקתם, כמפורט לעיל. בנסיבות אלה גדלה הסבירות לדפוסי העסקה פוגעניים. ואכן מדברים שאמרה הממונה על זכויות עובדים זרים במשרד הכלכלה (או בשמו דאז, משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה) בכנסת בינואר 2012, עולה שככלל הזרים בישראל אינם מועסקים על פי חוקי העבודה".

ובעמ' 102 לדו"ח, נכתב אודות השלכות הסדר אי-האכיפה על מצבם של אותם אנשים:

"קיים חשש כי ביישום ההסדר האמור, על מגבלותיו, באופן מתמשך ולאורך שנים, יש כדי להוביל לפגיעה ביכולתם של חלק מהזרים ליהנות מביטחון סוציאלי ומרמת חיים נאותה, לרבות מזון, לבוש ודיוור נאותים, כדרישת האמנה הבין-לאומית בדבר זכויות חברתיות. במצב הקיים נפגעת, במקרים מסויימים, יכולתם של זרים להיות מוגנים מרעב ולהתקיים קיום בסיסי בכבוד".

20. בנסיבות אלה, מצבם של מבקשי המקלט קשה כבר כיום, אולם הוא יוחרף משמעותית נוכח העובדה כי שכרם הדל ממילא ייפגע בשיעור של 20%, במציאות שבה לא קיימת להם רשת ביטחון סוציאלית. כספם יופקע מהם עד למועד בלתי ידוע, שכן אינם יכולים לשוב למדינותיהם וגירושם מישראל הוא תרחיש תיאורטי בלבד. עד אותו מועד בלתי ידוע, ייאלצו מבקשי המקלט לקיים עצמם ואת משפחותיהם באמצעות סכום שלא ניתן להתקיים ממנו.

21. הדברים עולים ברורות מתצהיריהם של המבקשים התומכים בעתירה: **המבקשת 1** היא אם חד הורית המגדלת לבדה את בתה הקטנה והכנסתה החודשית, לפני ניכויים, נעה בין 3,900 ש"ח ל-5,200 ש"ח; **המבקשת 2** היא אם חד הורית המגדלת לבדה שתי בנות קטנות, והכנסתה החודשית הממוצעת, לפני ניכויים, נעה בין 5,000 ש"ח ל-5,500 ש"ח; **המבקש 3** הוא אב חד הורי המגדל בגפו את בתו הקטנה, ונע בין עבודות מזדמנות בהן מרוויח בממוצע, לפני ניכויים, בין 3,500 ש"ח ל-5,000 ש"ח; **המבקש 4** מגדל יחד עם בת זוגו את שתי בנותיהם הקטנות, כשמשכורת כל אחד מבני הזוג מסתכמת, לפני ניכויים, ב-4,500 ש"ח; **המבקש 5** מגדל יחד עם בת זוגו את שלושת ילדיהם הקטנים, כשהכנסתו, לפני ניכויים, מסתכמת ב-6,500 ש"ח, והכנסת בת זוגו, לפני ניכויים, עומדת על 5,500 ש"ח; **המבקש 6** הוא קורבן עינויים שסבל מאלימות מינית ופיזית בסיני, וכיום סובל ממצב נפשי קשה ומכאבים עזים בגינם הוא מתקשה לעבוד, והכנסתו החודשית, לפני ניכויים, נעה בין 3,000 ש"ח ל-5,000 ש"ח; **המבקש 7** הוחזק במתקן "חולות" כשנה וחצי מכוח חוקים שנפסלו לימים, כיום נאסר עליו לעבוד או לגור בתל אביב או באילת, והכנסתו הממוצעת (נטו) עומדת על 5,200 ש"ח, ובעזרתה הוא תומך בקרוב משפחה חולה בישראל.

עוד ניתן לראות מהתצהירים, כי רוב המבקשים ממתניים מזה שנים להכרעות בבקשותיהם למקלט, ולחלקם יש חובות כספיים משמעותיים שעליהם להשיב לגורמים שהלוו להם כסף כדי שיוכלו להתקיים.

ג. הליך החקיקה

22. ההסדר מושא העתירה ובקשה זו עבר בכנסת בהליך בזק. תזכיר הצעת חוק פורסם ביום 19.11.2014 והוא כלל 58 עמודים, בתוכם כמה תיקוני חקיקה שעיקרם היה הסדרי משמורת והחזקה במתקן "חולות" בעקבות פסק הדין בבג"ץ איתן. לציבור ניתן שבוע בלבד להגיב על התזכיר, שהובא מיד לאחר מכן לאישור הממשלה, אושר כלשונו, הונח על שולחן הכנסת ועבר בקריאה ראשונה כבר ביום 1.12.2014. הליך החקיקה ארך שבוע בלבד במהלכו התקיימו במשך יומיים דיונים מרתוניים בוועדת הפנים והגנת הסביבה של הכנסת, שרק אחד מהם – האחרון – הוקדש להסדר מושא העתירה. ביום 8.12.2014, יומה האחרון של הכנסת התשע עשרה וערב נפילת הממשלה, עבר החוק במסגרת הליך חקיקה לילי וחפוז. מיד לאחר אישור החוק, אימצה הכנסת בקריאה שנייה ושלישית חקיקה המורה על פיזור.

23. במסגרת הליך החקיקה הובאה בפני הוועדה חוות דעתו של עו"ד איל ינון, יועמ"ש הכנסת. חוות הדעת התייחסה למכלול הסוגיות שעלו בתיקון, ובין היתר גם להסדרי הפיקדון שיועדו בהצעה למהגרי עבודה ו"מסתננים". בסעיף 13 לחוות דעתו נכתב כי "עמדתנו היא כי יש לפצל מהצעת החוק את החלק של התיקון שעניינו הפקדת פיקדון, שכן הוא חורג מהטיפול בסוגיית המסתננים ומעלה שורה ארוכה של קשיים. הסדרים מסוג זה, אשר נועדו במקורם לשמור על זכויותיהם הסוציאליות של העובדים הזרים, כבר הובאו מספר פעמים לוועדת העבודה, הרווחה והבריאות של הכנסת במסגרת הצעות לתקנות, ואולם לא הבשילו לכלל תקנות בשל קשיים שונים. לקשיים אלה נוסף עתה גם קושי חוקתי בדמות ההסדר המוצע ביחס למסתננים הכולל הפחתה של 20% ממשכורתם (שלוש גבוהה ממילא) לצורך הפקדה בפיקדון, לצד הסדרי המס המוצעים המחייבים את המסתננים בתשלום מס מלא על סכום ההפקדה (אשר, כאמור, משולם להם רק עם יציאתם מישראל). על הוועדה לבחון היטב האם אין חשש כי יש בשילוב של הוראות אלה כדי להביא מסתנן העובד כדין אל מתחת למינימום הנדרש לקיום בכבוד בהתאם לפסיקתו של בית המשפט העליון, ובכך להביא לפסילתו של הסדר זה" (ההדגשות הוספו).

העתק חוות דעתו של עו"ד ינון מצורפת ומסומנת כנספח ב.

24. כאמור, להסדר הפיקדון הוקצה דיון אחד בלבד, ביום 3.12.2014. היה זה הדיון האחרון במסגרת דיוני הוועדה בהצעת החוק והוא נוהל באופן מרתוני על מנת להביא את ההצעה כולה להצבעה בהקדם האפשרי. במסגרת הדיונים הוחלט שלא להחיל את ההצעה על "עובדים זרים"; להפחית את חובת ההפקדה של המעסיק מ-20% ל-16% (בעקבות לחצי המעסיקים); ולתקן בעיות כפל מס שעלו מההצעה. מעבר לכך, ההצעה עברה ללא שינוי מהותי.

25. במסגרת הדיון בוועדת הפנים והגנת הסביבה ביום 3.12.2014, חזר היועץ המשפטי לוועדה, עו"ד תומר רוזנר, על עמדתו של היועץ המשפטי לכנסת ואמר כי ראוי לפצל את הסדר הפיקדון מהצעת החוק ולדון בו בנפרד "הן בשל המורכבות הרבה בה מדובר, הן בשל הבעיות החוקתיות הקשות שאנחנו רואים בהצעת החוק בנושא הזה והן בשל לוח הזמנים הצפוף וכמעט בלתי אפשרי בו נכפה עלינו לדון בנושא" (עמ' 4 לפרוטוקול). כאמור, עמדת היועץ המשפטי לכנסת התקבלה באופן חלקי, והוחלט לפצל את הסדר הפיקדון של העובדים הזרים להליך חקיקה נפרד, בעוד שהסדר הפיקדון של מבקשי המקלט נותר על כנו.

לגוף ההסדר, אמר עו"ד רוזנר כי "לא הערנו הערות מהותיות להצעת החוק. אנחנו חושבים שבלוח הזמנים שנכפה בנושא הזה, לא עלה בידינו לגבש הערות פרטניות לסעיפי החוק ולכן לא נוכל להתייחס לדברים למרות שעל פני הדברים נראה, כפי שאמרנו, שהם בעייתיים מאוד" (עמ' 6 לפרוטוקול). בהמשך חזר היועץ המשפטי לוועדה על כך ש"הפרשות העובד מעוררות בעיות חוקתיות קשות ביותר" (עמ' 34 לפרוטוקול).

העתק פרוטוקול הדיון מיום 3.12.14 מצורף ומסומן כנספח ג.

26. התנגדות להסדר הובעה גם מצד נציבות האו"ם לפליטים (UNHCR) בישראל. הנציבות הביעה דאגה עמוקה מהשפעותיו של התיקון לחוק על אוכלוסיית מבקשי המקלט עוד במכתבה לממשלה מיום 26.11.2014: "ההסדר שבהצעת החוק בעייתי מכמה בחינות... להסדר יש השפעה הפוגעת בזכויותיהם של מבקשי מקלט מועסקים. לקיזוז של 20% משכר מבקשי המקלט, העובדים ברובם בעבודות המשלמות משכורות נמוכות, מבלי לספק להם תנאים סוציאליים, השלכות מרחיקות לכת על יכולתם להנות מזכויות אחרות כמו הזכות לרמת חיים נאותה לעצמם ולבני משפחותיהם, כולל מזון הולם, ביגוד ודיור, וזאת בניגוד לסעיף 11 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות. אבטלה נרחבת בקרב אוכלוסיית מבקשי המקלט יכולה להוביל לאלימות, פשע וייאוש בקהילה".

על עמדה זו חזרה בדיון מיום 3.12.2014 עו"ד קרן מיכאלי מטעם הנציבות, באמרה שההסדר "מפלה לרעה בין מבקשי מקלט לעובדים זרים, אינו מתיישב עם האיסור הבין-לאומי על הפליה... אנחנו מזכירים למדינת ישראל שחובותיה הבין-לאומיות כוללות שמירה על רמת חיים נאותה של כל האנשים בתחומה. מעבר לזה. לאור השיעור הגבוה של הפיקדונות והאופי המפלה שלהן, בהתחשב באמצעים הנוספים בהצעת החוק ככלל כנגד מבקשי מקלט ואנשים ברי הגנה בין-לאומית, **הסעיפים המוצעים עלולים להתפרש כאלמנט נוסף במדיניות של אי החזרה אסורה בניגוד להתחייבויותיה הבין-לאומיות של ישראל. באשר לכל מי שאינו יכול לחזור ויאלץ להישאר בישראל, הוראות אלה יגררו החמרה חמורה ביכולתם הכלכלית עם השלכות חמורות עליהם ועל השכונות בהן הם מתגוררים**" (עמ' 17 לפרוטוקול).

העתק מכתב הנציבות מיום 26.11.2014 מצורף ומסומן כנספח ד.

27. דבריה של עו"ד מיכאלי לא נאמרו בחלל ריק. מטרת התיקון – "עידוד" ו"תימרוץ" מבקשי מקלט לצאת מישראל – נאמרה במפורש לכל אורך דיוני הוועדה בידי שלל גורמים, ובהם **שר הפנים דאז** ("אנחנו מאמינים שיש לו אפקטיביות רבה מאוד לאותה בעיה אקוטית שנותרה, והיא עידוד למעסיקים לא להעסיק מסתננים בלתי חוקיים ועידוד למסתננים הבלתי חוקיים לעזוב את הארץ יחד עם הכספים שהם צברו כאן בזכות עבודתם", עמ' 6-7 לפרוטוקול הדיון מיום 2.12.2014); **יו"ר הוועדה דאז** ("... אנחנו רוצים לעזור להם להחליט לעזוב את המדינה מרצון.... מותר למדינה לעודד באופן יזום אנשים לעזוב אותה כשהם לא רצויים כאן", עמ' 21-22 לפרוטוקול מיום 3.12.2014); וגורמי מקצוע כמו **נציגי משרד האוצר** ("בנוגע לחלק מהעובד, ברור שככל שאנחנו יכולים לשים יותר כסף בפיקדון, כך זה מגדיל את התמריץ לציאה שלו, וגברתי היושבת ראש דיברה על זה כבר.... בטווח הזמן של שנתיים-שלוש, זה אחד הכלים האפקטיביים וזאת אחת מבשורות החוק הזה. לכן ברור שככל שהאחוזים יהיו יותר גבוהים, אנחנו נהיה בצד שיותר יגדיל את הסיכוי להבטיח את יציאתם", עמ' 26-27 לפרוטוקול מיום 3.12.2014) **ומשרד הכלכלה** ("העשרים אחוזים שנקבעו, זה היה במטרה לתמרץ אותם לצאת", עמ' 31 לפרוטוקול מיום 3.12.2014).

העתק העמודים הרלוונטיים בפרוטוקול הדיון מיום 2.12.2014 מצורף ומסומן ה.

28. חרף האישור המהיר של החוק בחודש דצמבר 2014, עד עתה לא החל הסדר הפיקדון. הפעלת ההסדר הותנתה בצו של שר האוצר (המשיב 3), וההסדר היה אמור להיכנס לתוקף חצי שנה לאחר הוצאת הצו האמור (סעיף 9 לתיקוני החקיקה), אשר מעולם לא ניתן. במהלך תקופה זו נערך מכרז ונחתם החוזה עם המשיב 5 לניהול קרן הפיקדון, הן ביחס לרכיב העובד שיופקד בקרן, הן ביחס לרכיב המעסיק אשר ביחס אליו לא מתבקש צו בבקשה זו. יובהר שלמיטב הידיעה קרן הפיקדון שאמור המשיב 5 לנהל מיועדת גם

למהגרי עבודה ברישיון, מכוח הסדר הקבוע בחוק עובדים זרים מאז שנת 2000 וקובע חובת הפרשה על המעסיק בלבד. הסדר זה אינו נתקף בעתירה ולא מבוקש בגינו סעד בבקשה זו.

29. ביום 18.7.2016 הונחה על שולחן הכנסת הצעת חוק שבעיקרה ביקשה לתקן את סעיף 9 לתיקוני החקיקה כך שההסדר ייכנס לפועל בתוך 90 יום מתיקונו, וללא צורך בצו של שר האוצר. ההצעה אושרה בקריאה ראשונה שבוע לאחר מכן, ועלתה לדיון הכנה לקריאה שנייה ושלישית ביום 2.1.2017, לאחר קיום שני דיונים בהצעה בוועדת הפנים והגנת הסביבה, כמו גם דיון בבקשת ריביזיה.

30. בדיון מיום 21.11.2016 חזר נציג נציבות האו"ם לפליטים על עמדת הנציבות לפיה גורמי הנציבות "משוכנעים כי הפקדת 20% משכרו של העובד לקרן פיקדון תביא את אוכלוסיית מבקשי המקלט לעוני, כך שרבים לא יוכלו להרשות לעצמם ביטוח בריאות, תנאי דיור בסיסיים או הוצאות בסיסיות הנדרשות לגידול ילדים. זאת, בצירוף סכום הפיקדון הגבוה שחל על המעסיקים, עלול להביא רבים ממבקשי המקלט לאבטלה. עלייה בשיעור מבקשי המקלט שבריאותם לקויה, מובטלים או מחוסרי דיור לא רק פוגעת בזכויות מבקשי המקלט אלא גם מכבידה על השכונות הצפופות בדרום תל אביב. יצוין כי התכלית של עצירת כניסה בלתי מורשית לישראל כבר הושגה מבלי שהיה צורך בשימוש באמצעים כלכליים קיצוניים שכאלו. כמו כן, חוסר היכולת של האוכלוסייה המושפעת מצעדים אלו לשוב למדינות המקור שלהם משתקפת במדיניות אי-ההרחקה שאימצה ישראל וההכרה באותה האוכלוסייה כפליטים במדינות אחרות באירופה. החלשת אוכלוסיית מבקשי המקלט במטרה להשפיע על חזרתה איננה חוקית ואף לא סביר שתמצא יעילה" (עמ' 30-31 לפרוטוקול).

העתק העמודים הרלוונטיים מפרוטוקול דיון ועדת הפנים והגנת הסביבה מיום 21.11.2016 מצורף ומסומן 1.

31. באותו דיון הסביר שוב נציג משרד המשפטים, מר שי סומך, כי "מבחינת התכלית של החוק, התכלית היא עידוד יציאה מהארץ וגם מתן כספים למסתננים שיחזרו למדינת מוצאם..." (עמ' 16 לפרוטוקול – ראו נספח ו'). ביום 14.12.2016, במסגרת דיון בבקשה לריביזיה, ביקש הלה להבהיר שכאשר אמר שמטרת התיקון היא לתמרץ "מסתננים" לצאת מישראל, הכוונה היא רק למצב ההיפותטי והעתידי שבו יוחלט שעליהם לעשות כן.

32. במסגרת הליכי החקיקה בשנת 2016, לצד תיקון סעיף 9 לתיקוני החקיקה, הוכנסו כמה תיקונים הנוגעים לאופן תפעול הקרן, למיסוי הפיקדון ולהקניית סמכות למשיבים 2-3 להפחית במעט את אחוזי הפרשות המעסיק (ללא פחות מ-12.5%) והעובד (ללא פחות מ-16.5%). החוק עבר בבוקרו של יום 3.1.2017, לאחר מרתון דיונים לילי. לפי האמור בחוק, ההסדר שבסעיף 1יא1 ייכנס לתוקף בראשון בחודש שלאחר תום 90 יום מקבלת החוק, קרי ביום 1.5.2017.

נימוקי הבקשה:

33. כידוע, הכנסת היא הריבון והיא המוסמכת לחוקק חוקים. חקיקה נהנית מחזקת חוקתיות, ולא בנקל בית המשפט יתערב בה או יעכב את כניסתה לתוקף.

34. ואולם, חזקת החוקתיות אינה יכולה לשמש מגן אוטומטי לניצול בריוני של כוחו של הרוב, על מנת לקדם תכליות אסורות באמצעים הפוגעים בצורה אנושה באנשים החלשים ביותר בחברה. ואכן, בית המשפט הנכבד כבר נתן בעבר צווי ביניים שעיקבו תחילתם של חוקים וראו בג"ץ 1030/99 אורון נ' יו"ר הכנסת, פ"ד נו(3) 640 (2002) (ניתן ביום 8.3.1999, ר' סעיף 14 לפסק הדין); בג"ץ 1661/05 המועצה האזורית חוף עזה נ' כנסת ישראל, החלטה מיום 22.5.2005; בג"ץ 2605/05 חטיבת זכויות האדם נ' שר האוצר, (פורסם בנבו), מיום 18.3.2009.

35. המקרה שבפנינו הוא אחד המקרים החריגים שבהם על בית המשפט להישיר מבטו אל ההסדר החוקי הניצב לפניו על השלכותיו ההרסניות והמיידידות; אל ההליך הפגום (בלשון המעטה) בו התקבל; אל אזהרותיהם של גורמי מקצוע אובייקטיביים מפני השלכותיו וחוקתיותו; אל התכלית הפסולה שמקדמיו הודיעו במוצהר שהוא נועד לקדם; ואל היות קורבנותיו מיעוט שנאו וחסר כח פוליטי, שאין זו הפעם הראשונה שהוא יעד לחוקים פוגעניים שלימים נפסלים.

36. בית המשפט הנכבד מתבקש, לצד קביעת דיון דחוף, להורות על עיכוב כניסתו לתוקף של **רכיב אחד** מתיקון שתוקפו טרם החל, וממילא הפעלתו מעוכבת במשך יותר משנתיים. בית המשפט הנכבד מתבקש לעכב את דחיקתם של נשים, גברים וילדים עניים למצוקה קיומית מכוונת, שבינה לבין תכליות לגיטימיות אין ולו דבר. בית המשפט הנכבד מתבקש לעכב את התרחשותו של משבר הומניטארי, פשוטו כשוננו, שישפיע הן על מבקשי המקלט והן על האזרחים החלשים בחברה שביישוביהם הם מתגוררים, כפי שהזהירו גורמים במסגרת הליכי החקיקה.

37. **סיכויי העתירה** להתקבל הם גבוהים ביותר. ההסדר שהוכנס בסעיף 1יא1 לחוק עובדים זרים פוגע באופן מובהק ואנוש בליבת זכויותיהם החוקתיות של המבקשים לקיום מינימלי בכבוד, לקניין ולשוויון, ונתקבל בהליך חקיקה רשלני ופגום. פגיעה זו נעשית במוצהר כדי להביא ל"עידוד" עזיבתם של מבקשי המקלט. זוהי תכלית פסולה כאשר עסקינן במבקשי מקלט. מדובר באוכלוסיה אשר מנועה מלחזור לארץ מוצאה עקב טענות לרדיפתה וחשש כבד לחייה ולחירותה. זאת, לאור תחולתו של עקרון אי-ההרחקה בעניינם של המבקשים ושל מבקשי מקלט אחרים (בג"ץ 5190/94 סלאח אחמד קאדם אל טאיי ואח' נ' שר הפנים, פ"ד מט(3) 843 (1995)). בית המשפט הנכבד כבר עמד על כך שתכלית זו אינה ראויה (ר' סעיפים 110-112 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן בבג"ץ איתן, סעיפים 81-83 לפסק דינה של כבוד הנשיאה נאור בבג"ץ דסטה). כל זאת, שעה שהמשיב 2 מעכב הכרעות בבקשות המקלט של המבקשים ושל מבקשי מקלט רבים אחרים, באופן שכבר אמר עליו בית משפט נכבד זה כי הוא "רשלנות מכוונת".

38. כאמור לעיל, בדיון 14.12.2014 ביקש נציג משרד המשפטים להבהיר ש"עידוד היציאה" המדובר מתייחס למצב שבו ייקבע, אם וכאשר ייקבע, שעל מבקשי המקלט לעזוב את ישראל; בדיון אחר טען נציג משרד האוצר, שמטרת ההסדר היא גם ליצור חסכון סוציאלי שיעזור למבקשי המקלט בעתיד, אם וכאשר יוחלט שעליהם לשוב למדינתה. הצגה זו של תכליות התיקון אינה תואמת את בהילות ההליך, את העובדה שהוא חל רק על מבקשי המקלט (בניגוד ל"עובדים זרים" אחרים), ואת שלל ההתבטאויות של נציגי המשיבים במסגרת הליכי החקיקה.

39. בכל אופן, גם אם ייקבע שתכלית ניכוי 20% משכר העובד היא עידוד עתידי של עזיבתם ככל שייקבע בעתיד שכך עליהם לעשות, או יצירת חסכון עתידי למצב זה, הרי שבמקרה זה פגיעת ההסדר בזכויות האדם של מבקשי המקלט אינה מידתית. מדובר בתכליות שנכון להיום הן תיאורטיות והיפותטיות, באשר לא נקבע מועד ליציאתם של "מסתננים" אזרחי אריתריאה וסודן, בעוד שהפגיעה בזכויותיהם עמוקה וממשית

בהווה. מדובר גם בניכוי "סוציאלי" ששיעורו חסר תקדים – אין כל ניכוי סוציאלי אובליגטורי לאוכלוסיית עובדים אחרת, שמגיע ל-20% מהשכר (מה גם של "חיסכון" דכאן אין כל אופי ביטוחי). ממילא קיימות חלופות פוגעניות פחות המשיגות מטרות של עידוד יציאה עתידית וחיסכון סוציאלי, בדמות הפרשת 16% מכיס המעסיק, כמו גם מתן מענק יציאה בסך \$3,500 בידי המשיב 2, וכמובן, אמצעי האכיפה הרגילים הקיימים בידי המשיב 2.

40. **מאזן הנוחות** נוטה במובהק לטובת המבקשים. מתן צו הביניים ימנע פגיעה אנושה בליבת זכויות האדם של המבקשים, ויאפשר להם להתקיים בכבוד למשך הדיון בעתירה. מדובר באנשים קשי יום, חולים, הורים יחידנים ועובדים בשכר מינימום. כולם שוהים בישראל כדין וממתנים להכרעות בבקשותיהם למקלט. ניכוי של 20% ממשכורתם ידרדרם אל מתחת לסף הקיום המינימאלי באופן שעלול לגרום להם לנזק בלתי הפיך. ההשלכות בפועל של הפגיעה בזכויות הללו הן הרות אסון: ילדים קטנים שייקלעו למחסור ורעב; חולים אשר ייוותרו ללא טיפול תרופתי מתאים ושמצבם הבריאותי יחריף; משפחות עם ילדים קטנים אשר עלולות להיזרק לרחוב לאחר שלא יוכלו לשלם שכר דירה; ועוד.

41. לצד הפגיעה במבקשים וביתר אוכלוסיית מבקשי המקלט, ההסדר נשוא הבקשה יפגע גם באוכלוסייה הישראלית אשר לצידה חיה אוכלוסיית מבקשי המקלט ואשר נמנית, על פי רוב, על השכבות החלשות של החברה הישראלית. פגיעה אנושה בשכר מבקשי המקלט תוביל לנזק היקפי חסר תקדים, בדמות הדרדרות המצב החברתי-כלכלי בשכונות החלשות בהן הם מתגוררים.

42. אל מול הנזק הדרמטי והוודאי המתואר לעיל אשר ייגרם למבקשים ולכל מבקשי המקלט במידה ולא יינתן צו הביניים, למשיבים **לא ייגרם כל נזק** ממתן צו הביניים. כפי שהורחב לעיל, הליך החקיקה הושלם כבר לפני למעלה משנתיים, ביום 8.12.2014, אך ההסדר טרם נכנס לתוקפו, ולא ייכנס לתוקפו לפני ה-1.5.2017. למשיבים או לציבור לא ייגרם נזק מעיכוב נוסף ביחס לאחד מרכיבי החקיקה. ממילא, תכלית החקיקה – עידוד אנשים הזכאים להגנה בינלאומית לעזוב את ישראל – נקבעה כבר כתכלית שאינה לגיטימית. אפילו ייטען שמטרת התיקון היא להבטיח אירועים עתידיים לאחר שייקבע, אם ייקבע, שעל המבקשים לצאת ישראל, עזיבתם את ישראל היא אירוע היפותטי בלבד אשר לכל היותר יתרחש בנקודה רחוקה בעתיד. לכן, הקפאת המצב הקיים ועיכוב נוסף של רכיב זה של ההסדר לא יפגעו כהוא-זה בתכליות אלו. פגיעת ההסדר, לעומת זאת, היא מוחשית, עכשווית ועצומה.

סיכום

43. הסדר הפיקדון טרם נכנס לתוקפו ובית המשפט הנכבד מתבקש לעכב את כניסתו לתוקף של רכיב אחד בלבד מרכיביו, שלא נקבע לגבי אף אוכלוסייה אחרת בישראל (לרבות "עובדים זרים") – חובת הפרשה לפיקדון נטול ערך ביטוחי של שיעורים עצומים משכר העובד, שיוחזרו לו רק אם יעזוב את ישראל.

44. חובת הפרשת 20% משכר המבקשים תוביל לפגיעה חמורה בזכויות היסוד שלהם ושל אוכלוסיית מבקשי המקלט בישראל, במציאות שבה אין להם אפשרות לקבל סיוע סוציאלי מהמדינה או אפילו ביטוח בריאות. זאת לתכלית שאיננה ראויה – הבאת אנשים הזכאים להגנה בינלאומית לכדי ויתור על ההגנה ויציאה מישראל.

45. התיקון עבר בהליך חקיקה חפוז, רשלני ופגום. להסדר הוקדש דיון אחד בלבד, תוך שהייעוץ המשפטי לכנסת מבהיר כי בסד הזמנים שנכפה עליו אין הוא יכול להתייחס למורכבותו, ומתריע כי הוא טומן בחובו קשיים חוקתיים.

46. נוכח האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן צו ביניים המקפיא את המצב הקיים ומעכב את כניסת חובת הפרשת 20% משכר העובד, לתוקף.

47. עוד מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה.

מיכל תגיר, עו"ד

אלעד כהנא, עו"ד

באי כח העותרים*

* בקשה זו נכתבה בסיועם הרב של מר אלון אברמוביץ' ועל ידי הגב' טל חלפון מהתכנית לזכויות פליטים באוני' ת"א.